

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΝΤΕΣΑ'ΙΓΙ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΕΝΟΣ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟΥ

ΤΙ κρύα πού ήταν άποψη ή νύχτα! 'Ο Πώλ, ό δυστυχιμένος Πώλ Καμέλ, πού καθόταν στην παλιά συνοικία της Μονμάρτρης κι' ανέβαινε μισή ώρα κάθε μέρα τα πέτρινα σκαλιά της, έτρωγε από τó κρύο στο φτωχό δωμάτιό του. Μιά τρεμουλά αρχίζει από τά πόδια του, τά έκανε να τρέμουν, ανέβαινε στο σώμα του, μεταβαλλόταν σε ρίγος και τέλος σταματούσε στα δόντια του και γίνονταν ένας παράξενος και σπασμώδης θόρυβος. 'Ο καϊμένος ό Πώλ! Τρεις μέρες τώρα είχε να φάη! Κι' έξω τó χιόνι είχε σκεπάσει τó Παρίσι, έίχε στολίσει τις γέφυρες τού Σηκουάνα κι' είχε μαγέψει τή λεωφόρο τών 'Ακακιών. Κι' ή νύχτα, ή εϋθυμη παρισινή νύχτα έτρεμε κι' αυτή όπως εκείνος, καθώς κρεμούσε τά μύρια φώτα της στις εισόδους τών καταστημάτων, τών εϋθυμων κέντρων και τών θεάτρων. Τό Παρίσι είχε κυριευθή πάλι από τó φοβερό δαίμονά του τήν παγωνιά. Χιλιάδες άνθρωποι θά πέθαιναν τώρα στους δρόμους από τó κρύο κι' ή φτώχεια θά ήταν πιο αισθητή στους άτυχους και τούς δυστυχιμένους. Τό καταλόβαινε πολύ καλά αυτό τó πράγμα ό καϊμένος ό Πώλ. "Ενοιωθε τά νύχια του να πονούν, τó μυαλό του να κοκκαλιάζει κι' εκεί πίσω στο λαμό του, τά νεύρα του να πόνωνται. Ποτέ άλλοτε δεν είχε επιθυμήσει τόσο τή φωτιά. "Ενα ζεστό τζάκι θά ήταν γι' αυτόν ή μοναδική απόλαυση.

"Από τó μικρό δωμάτιό του κίτταζε κάτω τά φωτισμένα παράθυρα τών σπιτιών πού ήταν θαμπά από τή ζέση τών δωματίων και μακάρριζε όλον αυτόν τόν κόσμο πού χαίρονταν τήν ζεστασιά κι' ένα καλό δείπνο. Και ξαφνικά από τή θλίψη του άρχισε να κλαίη. Αυτός, ένας άνδρας. "Ενας άνθρωπος σαράντα χρονών!

Πόσο άδικα τόν είχε κτυπήσει ή μοίρα. 'Ο Πώλ Καμέλ δεν κατοικούσε πάντα σ' αυτό τó φτωχό και παγωμένο δωμάτιο. Τά χέρια του δεν τρέμιαν πάντα από τó κρύο. Δεν έμενε διαρκώς νηστικός όπως είχε βρεθή τώρα. "Ηταν κι' αυτός μία φορά ένας άνθρωπος. "Ηταν κι' αυτός κάτι στη ζωή. Ναι, είχε ζήσει. Είχε χαρή τις όμορφες διασκέδασεις, τών έρωτα τών γυναικών, τις τρελλές «κουρσες» μέσα στη νύχτα. "Οχι δεν έλεγε ψέματα ό Πώλ. "Ολα αυτά θά μπορούσε κανείς να τά δει μέσα σ' ένα τεράστιο λεύκωμα, τακτοποιημένα με προσοχή. "Ολες ή χαρές, όλες ή λύπες του, όλη ή εϋτυχία του κι' ή ζωή του. Χιλιάδες φωτογραφίες σ' όλα τά μεγέθη και σ' όλες τις πόξες.

"Ο Καμέλ άρχισε να περπατάη στο δωμάτιό του, να κτυπάη τά πόδια του, να τρέξη για να ζεσταθή. Είχε βαρεθή να μένη ξαπλωμένος στο βρώμικο κρεβάτι του. Τά κόκκαλά του είχαν πιασθή κι' ή άτελεισία τόν κρούσε ακόμη περισσότερο. "Ω, αν μπορούσε τουλάχιστον να φάη κάτι. "Ενα τόσο δα κομμάτι ψωμιού, έτσι για να ξεγελάση στο στομάχι του και να τού φύγη ή ιδέα της πείνας. "Αν μπορούσε κάτι να ζητήση. Ναι, ναι, λίγο ζεστό φαί. "Οχι, δεν ήταν παράλογος. "Οχι δεν επιθυμούσε ένα πολυτελές γεύμα... Κάτι μόνο για να ξεγλασθή κι' ό ίδιος ότι έφαγε και να μην αισθάνεται αυτή τήν τρομαχτική λιποθυμία.

Αυτή ή πολυκατοικία πού έμενε τού φαινόταν σωστός τάφος. Ποτέ δεν είχε ιδεί μία ζωντανή ψυχή. "Ολοι εκεί μέσα γλιστρούσαν αθόρυβα, σαν σιές, σαν να είχαν χάσει τó θάρρος να μιλήσουν, να κάνουν φασαρία, να γελάσουν. Είχαν ξεχάσει ότι ήταν άνθρωποι. Κι' αυτή ακόμη ή σπιτονοικοκυρά του ήταν μία λιπόσαρκη γριά. Πάντα ό Πώλ φοβόταν εκείνα τά μεγάλα και παράξενα μάτια της. Αυτά τά μάτια ήταν γεμάτα ερωτηματικά. Παρακολούθησε τόν Καμέλ στόν ξεπεσμό του κι' έρχόταν κάθε μέρα για ν' απολαύση τó θέαμα της δυστυχίας του.

Καταλόβαινε ότι αυτή ή γριά δεν τόν κρατούσε εκεί μέσα από φιλανθρωπία. "Ηθελε να βλέπη κάποιον να ύποφέρει, να παρακολουθή τó μαρτύριό του και τήν άγωνία του.

Τήν ιλασκέδαζε ό τρόπος με τόν οποίο αδυνατίζε ό Καμέλ, πού «ξεφτιζε», όπως ένα παλιό και ξεθωριασμένο ύφασμα.

"Αν έρθη σήμερα αυτή ή παληόγρηνα δώ πέρα θά τήν πνίξω! ούρλιαξε τρελλός από τήν άτελεισία του.

Και για να πεισθή αν είχε ακόμη τή δύναμη να στραγγαλίση έναν άνθρωπο έσφιξε τά χέρια του μέχρι πού να πονέσουν τά κόκκαλά του. "Υστερα κυριεύθηκε πάλι από τήν απογοήτευσί του. "Αψηφώντας τó κρύο, άνοιξε τó παράθυρό του και κίτταξε κάτω τó δρόμο. Με μία κίνησι δλα θά τελείωναν. Τό σώμα του θά έπεφτε καταγής μέσα στο χιόνι και δεν θά πεινούσε πια, δεν θά βασανίζόταν από τις σκέψεις.

Μιά ζάλη από αυτή τήν ξαφνική συγκίνησι τόν έκανε να κλείση μιά στιγμή τά μάτια. "Όταν τ' άνοιξε είδε ένα σωρό κόσμο να κινήται δεξιά κι' αριστερά κι' άκουγε τις φωνές τών παιδιών και τά γέλια τους ν' ανεβαίνουν ως αυτόν σαν μία παράξενη μουσική.

Τόση ήταν ή χαλάρωσις τών νεύρων του ώστε είχε αρχίσει να κυριεύεται από παραισθήσεις. Είδη εκεί πέρα, στη μέση ακριβώς τού χιονισμένου δρόμου τó σώμα του. "Ηταν τσακισμένο από τó πέσιμο και τó κεφάλι του είχε σκορπίσει σε χίλια κομμάτια. "Ενα πλήθος περιέργων είχε μαζευτή γύρω κι' ένας αστυνόμενος είχε τρέξει να ιδή τι συμβαίνει...

"Ελεος! φώναξε βραχνά ό Πώλ μ' έναν σπαραχτικό λυγμό στη φωνή του κι' όπισθοχώρησε φέρνοντας τά χέρια του στο πρόσωπό του για να μη βλέπη αυτό τó τραγικό δράμα.

"Εκείνη τή στιγμή άκουστήκαν δυνατά κτυπήματα στην πόρτα του. Κάποιος έπέμενε να τού άνοιξη.

Ο Πώλ σκέφθηκε ότι θά είνε πάλι αυτή ή καταραμένη σπιτονοικοκυρά του. Είχε καταλάβει φαίνεται τó νέο μαρτύριό του κι' έρχόταν τώρα να διασκεδάση με τόν πόνο του. "Ο Πώλ ένοιωσε ένα άγριο μίσος στην καρδιά του.

"Οχι τήν πνίξω! ούρλιαξε κι' έκανε ένα βήμα προς τήν πόρτα.

Τήν ίδια στιγμή όμως καρφώθηκε στη θέση του. Μιά όμορφη νέα στεκόταν σ' άνοιγμα της πόρτας.

—Με συγχωρείτε κ. Καμέλ πού σάς άνησυχώ, τού είπε κοκκινίζοντας.

"Ηρθα να σάς εύχθώ τά χρόνια πολλά και να σάς παρακαλέσω να έρθετε τó βράδυ στο δωμάτιό μου. Κάθομαι στην άκρη τού διαδρόμου. Ξέρετε έχω προσκαλέσει και μερικούς άλλους φίλους μου για να γιορτάσουμε τήν Πρωτοχρονιά. "Όταν είνε μόνος του κανείς αυτή τή μέρα στενοχωρείτε. "Ελπίζω ότι δεν θά μ' άρνηθήτε αυτή τή χάρη!

"Η νέα μιλούσε γρήγορα φοβόμενη μήπως ό Καμέλ τήν διακόψη και τής άρνηθή. Μά ό Πώλ ένοιωσε έναν βαθύ πόνο στην καρδιά του. Κάτι ξεπνούσε μέσα του εκείνη τή στιγμή. Είχε θυμηθή όλη τήν παλιά καλή ζωή του κι' είχε ξεχάσει τήν πείνα του.

"Η πρόσκλησίς σας με κολακεύει, τής απάντησε. Θά είμαι τήν όρισμένη ώρα.

Κι' έκανε μιά βαθειά και παλιά ύπόκλιση μπροστά της όπως ύπεκλίετο τόν παλιό καλό καιρό μπροστά στις πλούσιες κι' όμορφες κυρίες.

"Η νέα έφυγε γεμάτη χαρά από τó δωμάτιό του. "Ο Πώλ όμως παρόδοξα δεν κρούνε πια, δεν πεινούσε, δεν ήθελε να πεθάνη. Μιά χαρά ανέβαινε από τήν καρδιά του, τόν έπνιγε και τού έδινε καινούργια ζωή. "Ο Πώλ Καμέλ, σε λίγες στιγμές είχε γίνει διαφορετικός άνθρωπος. Τώρα έπρεπε να φανή άντάξιος της εκτιμήσεως αυτής της όμορφης νέας. "Εψαξε στα σιρόφια της ντουλάπας του κι' έβγαλε τó φράκο του. Τό είχε φράξει μ' όλες τις κακοτυχίες του και τή μύρη του δυστυχία. "Υστερα κατέβηκε στο δρόμο άδ αφορώντας για

(Η συνέχεια στη σελίδα 50)

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ! ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ!

"Ο «Καπετάν Βρυκόλακας», τó μυθιστόρημα τού μεγάλου "Αγγλου συγγραφέως Μπράμ Στόουκερ τó όποϊον έκυκλοφόρησε εις έκατομμύρια αντίτυπα έν "Αγγλία και έγινε άνάρπαστο. Τό μυθιστόρημα πού έσημείωσε τήν μεγαλύτεραν επιτυχίαν έξ όλων τών μυθιστορημάτων πού έδημοσιεύθησαν ως τώρα στην "Ελλάδα, ή διεύθυνσις τού «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας», για να εύχαριστήση όλους τούς άναγνώστας και τών δύο Περιοδικών άπεφάσισε να τó προσφέρη με 4 δελτία και δραχμάς 12 άντι τών 30 δραχμών πού τιμάται.

"Όσοι έκ τών άναγνωστών μας προσκομίζουν τά δελτία τών και λαμβάνουν τας μηνιαίας εκδόσεις μας μπορούν να ζητούν από τά Πρακτορεία τών "Εφημερίδων και από τά γραφεία μας και τόν «Καπετάν Βρυκόλακα» με 12 δραχμάς.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΑΥΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ